

Ter nagedachtenis van

Hendrika Maria Ranzijn

geboren: 4 januari 1914 te Egmond aan den Hoef

overleden: 25 augustus 1998 te Alkmaar

Vriendelijk, plichtsgetrouw en geduldig. Dat zijn de sleutelwoorden waarmee tante Riek getypeerd kan worden.

Vriendelijk was ze ook voor degenen die haar de laatste, moeilijke periode verzorgden, toen ze als enige van het grote gezin was overgebleven en toen haar gezondheid steeds meer achteruitging. Ze was thuiszorg, dagverzorging, buren en familie dankbaar dat die het haar mogelijk maakten tot het laatste moment in haar eigen huis te blijven.

Haar grootste vrees was haar woning waar ze met haar twee zussen Cleem en Jo zo lang en intens had samengeleefd te moeten verlaten. „Mijn verstand zegt, dat ik eigenlijk naar een bejaardenhuis moet. Maar voor mijn gevoel kan ik het niet”, zei ze daar zelf over.

Haar vriendelijke karakter betekende niet, dat ze er geen eigen mening op na hield. Ze luisterde geduldig en vriendelijk om toch haar eigen weg te gaan.

De band met de familie was hecht. Nog steeds vertelde ze levendig en met veel waardering over haar vader en moeder en het gezinsleven. De contacten met de broers en zussen werden altijd trouw onderhouden. Bijvoorbeeld via een intensieve briefwisseling. Zij en haar zussen reisden zelfs regelmatig naar België en IJsland, waar Nel en Tiny als kloosterzusters verbleven. Dat waren zeker voor *die* tijd verre reizen.

Ze leefde tot het laatste moment volop mee met de kinderen en kleinkinderen van haar broers Henk en Piet. Zelfs toen haar krachten afnamen, bleef ze alle jarigen trouw bezoeken.

Na het volgen van de kweekschool in Bergen en het behalen van de hoofdakte assisteerde ze tien jaar lang haar zus Tiny in Egmond-Binnen op de lagere school. Daarna ging ze ruim 32 jaar lang in alle vroegte met bus en trein naar

haar school in Obdam. Ze verzuimde bijna nooit.

Aan kinderen beleefde ze enorm veel plezier. Haar werk als onderwijzeres heeft haar een diepe voldoening gegeven.

Het kind stond voor haar centraal. Aan het vele vergaderen dat het moderne onderwijs met zich meebrengt, had ze een grote hekel. Ze werkte met grote inzet en veel geduld. Voor minder goede leerlingen was haar geen moeite teveel.

Als ze weer thuiskwam, was haar dagtaak nog niet geëindigd. Samen met haar zusters deed ze de boekhouding voor de zaak van haar broers. Gelukkig nam Jo het huishoudelijk werk voor haar rekening. Want daar lagen haar talenten duidelijk niet.

Ook na haar pensionering sprak zij nog vaak over haar gelukkige tijd in het onderwijs. Met veel collega's onderhield zij contacten. Zij kreeg nog regelmatig post van oud-leerlingen, die ze zelf ook weer brieven en kaarten toestuurde.

De kerk en het geloof vullden een belangrijke rol in haar leven. Het kerkbezoek heeft ze zo lang mogelijk volgehouden. Het stemde haar triest, dat haar slechter wordende gezondheid dat meer en meer bemoeilijkte. Toch klaagde ze nooit. Ze had een opgeruimd en stabiel karakter. Ze was met weinig tevreden en vroeg niet veel. Ze genoot van de kleine dingen van het leven zoals bezoeken van de kinderen, haar tuin en de vogels die zij voerde.

Tante Riek heeft heel veel gelezen. Dat was haar grootste hobby. Daarnaast hield ze van borduren en breien. De familie profiteert nog steeds van door de tantes gebreide sokken. Zelfs handwerken en lezen gingen haar steeds moeilijker af. Haar leefwereld werd steeds kleiner. Vooral toen in korte tijd haar twee zussen Quin en Tiny overleden. Ze vond, dat ze haar leven geleefd had en was klaar om afscheid te nemen. Haar geloof was haar daarbij tot steun. Wij denken met warme gevoelens terug aan een dierbare tante.

Haar neven en nichten